

τῷ μεγίστῳ ἐμπορίου, ὅπερ διενηργεῖτο ἐν Βαβυλῶνι
ἢ ἐμπόρων ὄλων τῶν ἐθνῶν.

Πολυὰ Διαθήκη διασώζει ἡμῖν τὸ ποσὸν τῶν εἰσοδη-
τῶν, ὅπερ εἶχεν ὁ Σολομὼν ἐκ Κράτους ὅπερ μάλιστα ἰσοῦτο
τὸ τέταρτον τῆς Ἀσσυριακῆς Μοναρχίας κατὰ τὴν ἐκ-
τίμησιν, πολλὴ δὲ ὑπελείπετο αὐτῇ κατὰ τὴν γονιμότητα τοῦ
ἔθνους. Τὰ εἰσοδήματα τοῦ Σολομῶντος ἀ ἤρχοντο εἰς 666
τάλαντα χρυσοῦ, ἀνίνα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 8600 τάλαντα
ἡμῶν, δηλαδὴ μὲ 310,000,000 δραχμὰς σημερινάς. Ἀμφι-
βολοῦν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι εἰ βασιλεῖς τῆς
ἡμέρας θὰ εἶχον ἔσοδα ὑπερβαίνοντα κατὰ πολὺ τὰ τρια-
κισχίλια ἀργυρὰ τάλαντα, δηλαδὴ τὸ ἐν δισεκατομμύ-
δραχμῶν.

τὸ ἔθνος στρατιωτικὴν, φαίνεται διὰ τὴν Ἀσσύριοι, ἐπι-
νοοῦν ὄντες εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ γονιμοῦ ἐδάφους
καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς
εὐρείας, οὐδέποτε ἐχρημάτισαν κυρίως λαὸς φιλοπόλε-
μον. Διὰ τοῦτο, μεθ' ὅλα τὰ μέγιστα μέσα ἅτινα διέθε-
σεν ἡ ἀρχὴ νὰ ἐκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐπὶ τῶν
ἐκ τῆς Συρίας, Παλαιοσύνης καὶ Φοινίκης, ἀνέστησαν δὲ
ἐκ τῶν μακρῶν ἀνεπρόληπτον τὴν Αἴγυπτον, δὲν πρὸς
ἐκ τῶν ἀνὰ πρῶτον νὰ παρακλῶσιν τὴν πρὸς ἀνατολὰς
ἐκ τῶν ἀνὰ πρῶτον καὶ πρὸς τὴν Μιδοπερσικῆς Μοναρχίας,
ἐπὶ τέλος ἐπέπρωτο καὶ νὰ δεσπόσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἐπὶ Να-
βοποδασσοῦ ἐφάνη ποῖς σιμῆν, ὅτι ἡ Βαβυλὼν θὰ ἐδέ-
ξαι τῆς οἰκουμένης ὅλης· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ κατακτητικὴ ὁρμή
τῆς Μοναρχίας τοῦτο δὲν ἐσθιρῆται ἐπὶ τῆς ἰδιοφυίας καὶ
ἐκ τῶν ἀνὰ πρῶτον τοῦ ἀτυχεῖος λαοῦ, μετὰ τὸν θά-
νατον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν καταστροφὴν καὶ ματαίωσιν τοῦ ἔρ-
γου. Καὶ οὕτως, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ἐκτοῦ αἰῶνος πρὸ
τοῦ, ἡ Ἀσσυρία κατατρίβη εἰς τοὺς πόδας τοῦ περσικοῦ
σπου, διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ ποτὲ πλέον.

οἰαύτη ὑπῆρξεν ἡ Ἀσσυριακὴ Μοναρχία. Κατὰ τὴν
ἐξέλιξιν, ἥτο τὸ μεγαλειώτερον πολιτικὸν εἰκοδόμημα
ἀρχαιοτάτης Ἀνατολῆς. Ἡ Περσικὴ Ἑπικράτεια κατόπιν
ἐλάσεν ἔκτασιν πολὺ μεγαλειώτεραν· ἀλλ' οὐτε τὸν πλοῦτον,
τὴν ζωτικότητα, οὐτε τὴν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν
ἐκτείνεσθαι, οὐτε τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀσσυρίας εἶχεν, ἥτις
ἡ δὲ τῆς πρῶτης πρῶτης πρῶτης, μετὰ τὴν ἔκτασιν
γονιμότητος χωρῶν τῆς τὴν περικυβάνουσιν ἐν αὐτῇ
σημερινῇ Γερμανίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ ὁμοῦ, μετὰ τὸν πληθυσ-
μὸν τῆς, τὸν ὑπερβαίνοντα τὰ 50,000,000 καὶ ἐκ τῶν ἀνὰ
πρῶτον καὶ ἀνυπολόγιστον πλοῦτον αὐτῆς, θὰ προεῖν πάντοτε
τὸν μελετῶντα τὴν ἀρχαιότητα ἐντύπωσιν ἀσυχρότως
ἐκτείνεσθαι περὶ τὴν Περσίαν τοῦ Κύρου, ἡ ἰδρύσασθαι Κρά-
τειν ἀλλὰ ἀποφικὸν, ἐπὶ τῶν συντομιμάτων καὶ τῶν ἀ-
ρχαίων λειψάνων τῶν ἀρχαίων Κρατῶν καὶ τῶν ἀρχαίων
ἐκτείνεσθαι τῆς Ἀσίας, χωρὶς νὰ δημιουργήσῃ αὐτὴ ἴδιον
ἐκτείνεσθαι, οὐτε ἴδιον βιομηχανίαν, οὐτε ἴδιον πλοῦτον καὶ
ἐκτείνεσθαι.

(ἀκ. λουθεῖ)

II.

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΡΟΔΟΝ

—

Ἐξήγησέ τις παρ' ὑμῶν ποτὲ μέλαν ρόδον; Ἐάν
καὶ εἰς ἐμὲ πρὸ δύο ἐτῶν ἔλεγεν ὅτι ἤθελον δια-
μνη πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς
ἑξ ἑκτῶν ἀκροῦ μέχρι τοῦ ἐτέρου καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ
ἡμῶν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν παγερῆς ἀτμοσφαιρῆς,
ὡς ἀναζητήσιν ρόδου μέλανος, τοῦτον ἀναμνηρί-
ως ἤθελον ὑπολάβῃ ὡς μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τὰς φρέ-

νας. Σήμερον ὅμως, τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1886,
πρέπει λίαν δικαίως αὐτὸς ἐμαυτῷ νὰ ἀποταίνω τὴν
ἐρώτησιν, ἂν πράγματι αἱ διανοητικαὶ μου δυνάμεις
εὐρίσκονται ἐν ἰσχύϊ καὶ ἂν οὐδεμία ἀλλοίωσις προ-
σεγένετο αὐταῖς· διότι, ἀπὸ τριῶν ὥρων περιφερόμαι
καὶ ἀναζητῶ ἀντὶ παντὸς τιμῆματος ἐν μέλαν ρόδον.

Βεβαίως καὶ τὸ μέλαν ρόδον καὶ ἡ τοῦτου ἀνα-
ζητήσις εἶνε καθαρὰ ἀνοησία, παρὰπροσύνῃ ἂν θέ-
λετε· ἀλλ' ἐάν μάθετε τίς μοῦ ἐξήγησε τὸ πολῦτιμον
τοῦτο ἄνθος, ἐάν θελήσῃτε ἐπὶ μακρὸν νὰ ἀναλογι-
σθῇτε τὴν θέσιν, ἐν ἣ τότε διετέλουν, θὰ ὁμολογή-
σητε, ὅτι οὐχὶ ἄνευ λόγου, καὶ μάλιστα σπουδαίου,
ἐπεχείρησα τὴν ἰδιότροπον ταύτην ἐκδρομὴν.

Εἰμαι ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους γνωστὸς οἰκογενεῖα τινὶ
ἀποστελουμένη ἐκ μητρὸς καὶ θυγατρὸς. Ἀγνοῶ τί
μοὶ συνέβη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐν τινὶ μοιραίῳ χορῷ εἶ-
δον τὴν κόρην, κομψὴν μεταξίνην ἐσθῆτα περιβεβλη-
μένην, ἥς τὸ πυρρὸν χρῶμα θαυμασιῶς πρὸς τὴν πλου-
σίαν αὐτῆς ξανθὴν κόμην ἤρμοζεν. Αἱ μελαιναὶ καὶ
καμαρωταὶ ὀφρύες, αἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπιχα-
ρίτως περιστέφουσιν, καὶ αἱ ἀλλόκοτοι συσπᾶσεις
ἐν τῇ μέγιστῃ ἐπ' ἐμοῦ γοητεῖαν ἐξήκνησαν·
ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς μορφῆς ἐκείνης ἤρκεσεν ἵνα ἐπε-
νέγκῃ τὴν κρίσιν ἐν ἐμοί. Παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ!
Καὶ ὅμως, εἰμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες μετὰ πολλῆς ψυ-
χικῆς ἡρεμίας διασκοποῦνται τὰ περὶ αὐτοὺς, μάλ-
λον ψυχρὸς, ὡς λέγουσιν, ἄνθρωπος, εἰς δὲν εὐκόλως δὲν
εἰσέρπει τὸ πάθος. Ἡ κόρη αὕτη ἐνέχει τι τὸ ἐπαγωγὸν
ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτῆς, δὲν εἶνε ὅμως οὐδὲ ἐπ'
ἐλάχιστον πρότυπον καλλονῆς· οὐδὲ δύναται τις νὰ
εἴπῃ ὅτι ἐν τοῖς μάλλον φαείοις καὶ μεγάλοις ὀφθαλ-
μοῖς αὐτῆς, πολλή τις γλυκυθυμία ἐνυπάρχει. Εἶνε
ὀξύνοος· οὐχ ἥττον ἰδιαιτέρην τιὰ πνευματικὴν μόρ-
φωσιν δὲν ἐκτείνεται· τὸ ἐράσμιον παρ' αὐτῇ, ὡς καὶ
τὸ ἐν τῇ συνδιαλέξει εὐχαρὶ ἐν μετρίῳ βαθμῷ ἀπαν-
τῶσι. Γινώσκω πρὸς τοῦτο, ὅτι καὶ χρηματικῶς δὲν
εὐπορεῖ, καὶ ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν μετὰ ζήλου ἀσχο-
λεῖται εἰς τὸ νὰ ἐμπλέξῃ εἰς τὰ ἐαυτῆς δίκτυα, νέον
τινα ἄνδρα ἱκανὸν πρὸ παντὸς νὰ ἐπενέγκῃ τὸ ἰσοζύ-
γιον εἰς τὰ κακῶς ἔχοντα οἰκονομικά της. Καὶ μεθ'
ὅλα ταῦτα, ὡς πιστὸς σκύλος ἀκολουθῶ αὐτῇ, ἀδυνα-
τῶν νὰ διαρρήξω τὰ δεσμὰ, δι' ὧν ὡς διὰ μαγείας
μετὰ περιέσφιγγε. «ὦ ναὶ! αὕτη μοὶ ἀφῆρεσε τὸν νοῦν·
κυρίως ὅμως, οὐχὶ αὕτη, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ γοητεῖον μει-
διάμα της, ἡ ἰδιαιτέρα ἐκείνη τέχνη δι' ἣς ὅλως
ἰδιορρυθμῶς δύναται νὰ εἰσβλέπῃ εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ
διανοίγῃ τοὺς μεγάλους τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νὰ προσ-
κλίνῃ ἰδιοτρόπως τὰς βλεφαρίδας αὐτῆς, ἐκεῖναι τέ-
λος αἱ χαριέσταται κινήσεις τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν
ὤμων. Ἀπαντα ταῦτα ἔστησαν περὶ ἐμὲ δίκτυον οὐ-
τινος οἱ ἀναρίθμητοι λεπτεπίλεπτοι στιλπνοὶ καὶ μα-
γικοί μίτοι εἶνε ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου τεταμένοι·
διὰ τούτων δὲ μετ' ἐλπίς ἐκαστοτε ἐνθῶ αὕτη θέλει,
καὶ νῦν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ μέλανος ρόδου, ὅπερ
ὁπωσδήποτε ὀφείλω νὰ περάσχω αὐτῇ.

Ἡ πολυτέλεια αὐτῆς εἶνε ἐκπληκτικὴ καὶ τοιαύτη, οἷα καὶ πλούσιον συζυγον ἡδύνατο νὰ ἀναγκάσῃ ἵνα κρούσῃ τὴν θύραν τῆς χρεωκοπίας. Ἀπὸ τίνος Πακτωλοῦ ἀρύεται τὰ ἀνεξάντλητα χρηματικὰ μίσα, μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω. Ἐμαθον ὅτι ἤκιστα μέλει αὐτῇ ἡ τοῦ οἴκου συντήρησις· ἡ δὲ μήτηρ τῆς μετὰ πολλοῦ κόπου μόλις κατωρθοῖ ἵνα ἐπίπλαστόν τινα βιωτικὴν εὐμάρειαν εἰς τοὺς ξένους ἐμφανίζῃ. Ἡ μήτηρ προσέτι, μοὶ εἶπον, ἐργάζεται ἐν τῷ κρυπτῷ, ἵνα ἐπαρκῇ εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς κόρης τῆς. Εἶχον λοιπὸν ἱκανὰ τεκμήρια, ἅτινα καὶ πάντα ἄλλον ἐπειθον, ὅτι ἐν πολλοῖς σημείοις ἦσαν ὀλίγον σκοτεινὰ τὰ κατὰ τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Ἀγνοῶ ἂν ἡ δεσποινὶς μὲ ἀγαπᾷ· οὐχ' ἦττον, σχηματίζεται ὡς αἱ ἐρώσαι κόραι, καὶ συχνὰ προσφέρει λόγους ἀγάπης. Ἄλλ' ὑπάρχει τὸ συναίσθημα τοῦτο καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ; Ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐρωτήματος δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ δώσω ἱμῖν σαφῇ τινα ἀπάντησιν... ἐν τοῖτοις, τόσῃ ἐπ' ἐμοῦ ἐξασκεῖ γοητεῖαν, ὥστε θεωρῶ ἐμαυτὸν δυστυχῇ, καὶ ἂν μίαν μόνην ἡμέραν δὲν ἴδω αὐτήν, ἢ ἂν μίαν τούλάχιστον λέξιν δὲν ἀνταλλάξω μετ' αὐτῆς, ἐν ᾗ μία θλίψις τῆς χειρὸς ἐπιχέει ἐπ' ἐμὲ ἄρρητον γαλήνην. Ἐπὶ ἔτος ἤδη κατὰτρυχῶμαι ἐν τῷ δεσμῷ τούτῳ· οὔτε νὰ διαρρήξω τοῦτον δύναμαι, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀπορρίψω ὀριστικῶς πλέον καὶ διὰ παντὸς τοῦ βίου μου νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν μοιραίαν ταύτην συνάντησιν.

Αὕτη ἵπταται, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἀπὸ χοροῦ εἰς χορὸν δι' ἕκαστον τούτων ἐπιθυμεῖ νὰ φέρῃ ἰδιαίτερόν τι, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἀλλὰ τοιοῦτον ὅπερ ἄλλαι νὰ μὴ ἔχωσι. Τό γε νῦν ἀντικείμενον τῆς παραφόρου ταύτης ἐπιθυμίας, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, μανίας τῆς, εἶνε ἐν ρόδον μέλαν ἐπὶ τεφροειδοῦς ξανθῆς κόμης ἐπιτεθειμένον. Διὰ τούτου πρέπει νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν, τὴν ἐκπληξιν, τὸν φθόνον, ὅλων τὰ βλέμματα ἐπ' αὐτοῦ νὰ προσηλωθῶσι· πρέπει, τέλος, ἀπερχομένη νὰ ἔχῃ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἤρατο ἀληθῆς θρίαμβον, ὅτι ὑπῆρξεν ἡ βασίλισς τοῦ χοροῦ. Ἄλλ' ὑπάρχει ἀληθῶς τοιοῦτο ρόδον;

Ἀνέγνων, ὅτι ἐν ἐκθέσεσιν ἀνθέων εὐρέθησαν δῆθεν τοιαῦτα ρόδα· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅμως οὐδέποτε τοιοῦτον ἐπαρουσιάσθη. Ἐκ τῶν γνωστῶν μοι, πρὸς οὓς ἀπετάθην, εἰς μόνον μοὶ εἶπεν, ὅτι περιῆλθεν εἰς χεῖράς του ρόδον μελανίζον, σχεδὸν μέλαν· ἀλλὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔλαβε χώραν πρό... πέντε ἑτῶν. Ὅπως δ' ἦτοτε, τὰ ρόδα ταῦτα εἶνε σπανιώτατα, καὶ ἡ εὕρεσις ἐνός μόνον δέον νὰ θεωρηθῇ ἀνακάλυψις· καὶ ὅμως, ἐγὼ ἐν χειμῶνι νῦν πρέπει νὰ προμηθεύσω αὐτῇ τοιοῦτον.

Εἰς δέκα ἀνθοπωλεῖα προτέδραμον, εἰς ἑξ κηπουροὺς ἀπετάθην· πάντες οὗτοι σείοντες τὰς κεφαλὰς μὲ ἡτένισαν. Ἦκουσαν μόνον καὶ αὐτοὶ ὅτι ὑπῆρξαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ροδαί, αἵτινες εἶχον τοιαῦτα ρόδα· εἰς οὐδὲν ὅμως ἀπέληξαν πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν πρὸς εὕρεσιν τοιούτων παραφυσίων. Ἡ Μαρία ἡ ἐν

τῇ βασιλικῇ πλατείᾳ ἀνθόπωλις, παρ' ἧς συνήθως προμηθεύονται ἄνθη, πρὸ δύο ἐβδομάδων εἶχε δύο σχεδὸν μέλανα ρόδα, τὰ ὅποια ὁ κόμης Β. ἡγόρασεν. Ἐν ταῖς περὶ τοῦ ἀνκτορικοῦ χοροῦ εἰδήσεσι θὰ ἐμνημονεύθησαν βεβαίως ταῦτα... Ἡ Μαρία εἶνε ἀξιογάπητος κορασίς, πλήρης ἀνθηρᾶς νεότητος, ὠραία, μετρίφρων, φιλόπονος, πιστεύω, δὲ ὅτι καὶ πλουσία εἶνε, διότι ὁ πατήρ τῆς εἶνε κάτοχος τοῦ μεγαλύτερου ἀνθοπωλείου ἐν τῇ πόλει, καὶ πάντες οἱ εὐγενεῖς καὶ εὐποροῦντες πολῖται εἶνε πελάται αὐτοῦ. Ὅποτεν εὐρίσκωμαι πρὸ αὐτῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκπέμπουσι περιεργὸν τινα λάμψιν, οὐδόλως ὁμῶς κακὸν χαρακτῆρα ἐνέχουσιν. Ὅταν λαμβάνω παρ' αὐτῆς τὰ ἄνθη, πρῶτον καθίσταται ὠχρὰ, εἶτα αἴφνης τὸ πρόσωπόν τῆς πορφυροῦται, μόλις δύναται νὰ ψελίσῃ λέξεις τινάς, ἡ δὲ χεὶρ τῆς τρέμει, ὅταν ἡ ἰδική μου θωπεύσῃ τοὺς ὠραίους δακτύλους τῆς. Ἡ Ἐβελίνα, — οὕτως ὀνομάζεται ἡ ὠραία μου — δύναται πλεῖστα περὶ ἐμοῦ νὰ εἴπῃ· αὕτη εἶνε πάντοτε ἐτοιμία, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς μάχην· εἶνε τόσον ἐπιτηδεία καὶ εὐστροφος ἐν τῇ ἑμιλίᾳ, μετὰ πολλῆς εὐκολίας λαμβάνει καὶ θλίβει τὴν χεῖρα μου διὰ τῆς ἰδικῆς τῆς, μάλιστα ὅταν δῶρον τι παρ' ἐμοῦ προσδεκᾷ ἢ ἀναμιμνήσκεται προγενεστέρου τινὸς τοιούτου, — ἔχει ἕνα σωρὸν τοιούτων δειγμάτων τοῦ ἔρωτός μου — Κέκτηται ἰδίαν ὁλὴν τέχνην διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων τῆς νὰ θλίβῃ τὴν χεῖρα, ὥστε αἰσθάνεται τις φλόγας διαβιβρωσκουσας αὐτὸν ἐνδοθεν καὶ ἀπομάττει τὸ ἰδρῶτι πεφάντον μέτωπόν του... Ἡ Μαρία ὁμῶς πῶς θὰ μοὶ ἐλάμβανε τὴν χεῖρα! Πιθανώτατα μετὰ πολλῆς γλυκύτητος, εὐλικρινὲς καὶ ἐνθέρμως, μετὰ τόσης ἀφελείας ἅμα καὶ λεπτότητος... ἀλλὰ τί καθημαι τώρα καὶ φιλοσοφῶ; εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἄκρην τῆς πόλεως, κατοικεῖ εἰς ἐτι κηπουρός, ὁ ὠροδείκτης δεικνύει ἤδη τὴν δωδεκάτην μετὰ 6 τὸ πλὺ ὥρας πρέπει ἡ Ἐβελίνα νὰ ἔχῃ τὸ ρόδον.

Ἀλλοίμονον, οὐδεμία ἄμαξά ὑπάρχει ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ ἐντούτοις βρέχει... βρέχει καὶ προμηνύεται καὶ θύελλα· ἀνάγκη λοιπὸν πεζῇ νὰ διανύσω ὁδὸν μιᾶς ὅλης ὥρας· δυστυχῶς δὲ καὶ εἰς ἄλλον τινὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀναθέσω τὴν παραγγελίαν μου ταύτην. Αἱ! ὑπομονή...

Εἰς μάτην, εἰς μάτην τόσος δρόμος! Καὶ παρὰ τῷ ἐβδόμῳ κηπουρῷ οὐδὲν τοιοῦτο ρόδον ὑπάρχει, τὸ δὲ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν 2αν μ.μ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ἀδύνατον εἶναι, βεβαίως οὐδεὶς δύναται νὰ τῇ παράσχῃ. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ κατέβαλον ὑπερανθρώπους κόπους. Ἀλλὰ πάλιν ἡ εὐφροσύνη τὴν ἐσπέραν ταύτην, τὰ βλέμματα, ὁ θρίαμβος... πάντα ἐκμηδενίζονται! Δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ ἔχῃ παράπονόν τι κατ' ἐμοῦ. — Ἄλλ' ὅμως ἴδωμεν! Δὲν εἶνε δυνατὸν ἄρα γε νὰ ὑποδοηθῇ τις τὴν φύσιν; Ἐπειτα καὶ δι' ὀλίγας μόνον ὥρας θὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ θαυμαστὸν ρόδον... ἐπὶ τοσούτον ἔχω τὴν πεποιθήσιν ὅτι

θὰ διαρκέσῃ... Ἐλύθη λοιπὸν τὸ ζήτημα! Περιχρῆς — διότι προαισθάνομαι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου, ἐπιστρέφω εἰς τὴν Μαρίαν.

«Μαρία, δύο τριαντάφυλλα μὲ τὸ πλέον βαθὺ χρώμα» ἀσθμαίνων ἐφώνησα, εὐθύς εἰς τὸ κατὰστημα ἐσελθών.

«Εἶνε βεβιαῖως διὰ τὴν δεσποινίδα Ἐβελίνην» εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της παρετήρησα τόσον ἄλλος, ὥστε ἡ καρδίᾳ μου ἐνύγη.

«Ναὶ, διὰ τὸν χορὸν τῆς ἐσπέρας αὐτῆς; ἀλλὰ μὲ τὸ πλέον βαθὺ χρώμα.»

Ἐλαβον τὰ ρόδα. Πολὺ ἐταράχθην ἰδὼν τὴν Μαρίαν ὠχρῶσαν, ὁπότε ἐξηρχόμην τοῦ ἀνθοπωλείου. Ἐπήδησα ἐφ' ἀμάξης καὶ διηυθύνθην εἰς τὸν οἶκον μου.

«Διατί λοιπὸν εἶμαι χημικός;» διηρώτουν ἑμαυτὸν ἐπαυρόμενος. Πάραυτα κλείομαι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μου, ὅπερ διὰ τὸν ἔρωτά μου οὐκ ὀλίγον παρημέλησα, καὶ ἔρχομαι τῶν πειραμάτων μου. Ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας διήρκεσεν ἡ ἐργασία αὐτή· ὀλίγον δὲ ἐδέησε νὰ πνιγῶ ἢ νὰ δηλητηριασθῶ — ἐν τούτοις θρίαμβος! Τὸ πρῶτον ρόδον ἐγένετο, ὡς ἐπεθύμουν, μέλαν· ἐπειράθην ἐπὶ τοῦ δευτέρου καὶ ἐν τούτῳ ἐξαίρετος ἐπιτυχία· ἐγένετο πολὺ ὠραϊότερον τοῦ πρώτου. Ἦδη περιβάλλομαι τὴν ἐπίσημον ἐνδυμασίαν μου καὶ διευθύνομαι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὠραίας μου.

«Ἐχετε...;» τοῦτο ἦτο ἡ πρώτη λέξις τῆς Ἐβελίνης, ἣτις ἅμα ἰδοῦσά με προσέδραμε μετὰ ζωηροῦ διαφέροντος καὶ συγκεινημένη,

Κατένευσα. Ἀμέσως περιβάλλει διὰ τῶν βραχιόνων της τὴν κεφαλὴν μου, μὲ κατὰφιλεῖ προσέχουσα οὐκ ἥττον, ἵνα μὴ τοὺς ἐπὶ τοῦ μετώπου της μετ' ἄκρας τέχνης διατεταγμένους βοστρύχους διαταράξῃ, μοὶ θλίβει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας καὶ περιπαθῶς ἀτενίζει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἡ κόρη ἀναμφιβόλως γινώσκει μετὰ πολλῆς τρυφερότητος νὰ ἐκδηλοῖ εὐγνωμοσύνην. Ἡ Ἐβελίνη θαυμάζει τὰ ρόδα, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σπινθηροβολοῦσιν, αἱ δὲ παρειαὶ της ὀλοπόρφυροι καθίστανται.

Τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο θὰ μὲ ἠνάγκαζε νὰ πιστεύσω, ὅτι αὕτη διὰ περιπαθεστέρου βλέμματος περιέβαλλε τὰ ρόδα καὶ ζωηρότεραν συμπάθειαν ἡσθάνετο δι' αὐτά· διότι αἱ παρειαὶ της οὐδέποτε δι' ἐμὲ ἐγένοντο πορφυραῖ. Ἀλλὰ πάλιν αὕτη εἶνε τόσον φιλικῶς πρὸς με διατεθειμένη, τόσῃν ὑπόληψιν δεικνύει πρὸς τὸ ἄτομόν μου καὶ, ἴσως δύναται τις νὰ εἴπῃ, τόσῃν ἐρωτοεμπιστοσύνην. Τὸ πάντων βεβαιότατον ἐν τούτοις εἶνε, ὅτι ἐγὼ καθ' ὁλοκληρίαν ἤδη ἐξηρπάσθην ὑπ' αὐτῆς καὶ ὁ ἔρως μου πρὸς τὴν κόρην ταύτην σφοδρότερος ἢ ἄλλοτε ἀνεργίπισθη.

Ἡ Ἐβελίνη ἔρριψε καὶ τὸ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ της, ἔκχευε καὶ τὴν τελευταίαν διόρθωσιν, καὶ ἤδη εἵμεθα ἐτοιμοὶ πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ συνοδείων αὐτὴν κύριος, διότι ὡς τοιοῦτον ἀπὸ πολλοῦ μὲ μεταχειρίζεται καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὡς φίλον ἐπιστήθιον ἢ ὡς ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης της.

Ἀναχωροῦμεν λοιπὸν εἰς τὸν χορὸν, περιττὸν δὲ νὰ

εἴπω, ὅτι μεθ' ἡμῶν καὶ ἡ μήτηρ ὡς κυρία τῆς τιμῆς. Ἐφρόντισα καὶ παρέλαβον ἅμαξαν εὐρύχωρον, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἐκάθησεν ἡ Ἐβελίνη, ἵνα μὴ πίεσῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ χοροῦ ἐσθῆτά της· ἐναντι δὲ ταύτης ἐγὼ καὶ ἡ μήτηρ.

Ἰδοὺ τέλος ἡμεῖς ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὅ,τι προσεδόκων, κατὰ κεραίαν εἶδον πραγματοποιούμενον. Συνήθως βασιλεὺς τοῦ χοροῦ οὖσα, τὴν ἐσπέραν ταύτην τὰ πάντα διὰ τῆς ἐμφανισέως της ἐπεσκίασε. Τὰ ἐπὶ τῆς χρυσοειδοῦς μεταξίνης ἐσθῆτός της μετὰ λεπτῆς φιλοκαλίας ἐπερραμμένα ἀνθύλλια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς κόμης της μελανὰ ρόδα ἔκχευαν, ὡς λέγομεν, κρότον καὶ μονονουχὶ ἐπευφημίας προὐκάλεσαν.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραλίπω, ὅτι πολλῶν τὰ βλέμματα μετὰ παριεργείας ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς ἐμὲ· οὕτω τοῦλάχιστον μοὶ ἐφάνη· διότι ἐγίνωσκον σχεδὸν οἱ πλείστοι, ὅτι ἐγὼ ἐφρόντισα περὶ τῶν ρόδων, ἅτινα πάντες τὸ πρῶτον ἐβλεπον.

Μεθ' ὁποίας βασιλικῆς μεγαλοπρεπειᾶς ἡ ὠραία μου ἐβάδιζε, μεθ' ὁποίας τελειότητος ἐν τῇ πρὸς πάντας ἀναστροφῇ προσεφέρετο! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἦτο τὸ πρότυπον τῆς συμπεριφορᾶς ἐν τῇ αἰθούσῃ, τὸ θέλγητρον δὲ παντὸς εὐκισθήτου ἀνθρώπου. Μειδιῶσα πρὸς τοῦτον ἡ ἐκείνον, ὑποκλινομένη ἑλαφρῶς καὶ χαριέντως, πκίζουσα μὲ τὸ ριπιδίόν της, κινουσα τοὺς ὠραίους αὐτῆς βραχιόνους, καθημένη, ἀνίσταμένη ἢ ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τῶν χορευτῶν ἐρειδομένη καὶ μετ' αὐτῶν προβαίνουσα εἰς τὸν χορὸν ἦτο τέλειόν τι ἀπεικασμα καλλιτέχνου. Ὅτι δὲ οὐδὲν ὑπερβάλλον ἐν τούτοις ὑπάρχει, ἀσφαλὲς τεκμήριον ἦσαν πάντες οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ. Τὴν Ἐβελίνην σμήνη νέων καὶ γερόντων περιεκύκλουν, οἱ δὲ χορευταὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπολιόρκουν αὐτήν. Πρὸς πάντας ἦτο προσηνής, ἕκαστος ἀπεκρίμιζεν ἐξ αὐτῆς γλυκεῖαν τινα ἐντύπωσιν, ἀνάλογον ὅμως πάντοτε πρὸς ὅ,τι αὐτὸς ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡσθάνετο.

* *

Τοὺς πάντας λοιπὸν ἐμάγευεν ἡ Ἐβελίνη· εἰς πάντας προσέφερε δῶρον αὐτῆς ἀτίμητον τὸ γλυκὺ μειδίαμά της. Ἀλλὰ δι' ἐμὲ, ὅθ' εἴπῃ τις, τί ἐπὶ τέλους ἀπέμενε; Μὴ ἐν τῇ παραζήλῃ ταύτῃ μὲ παρεῖθε; Ὡς οὐδαμῶς! Δι' ἐμὲ ἐπεφύλαξεν, ἂν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ εἴπω, ὅλον ἐκεῖνο τὸ καθαρὸν ἀποστάλαγμα τῆς τρυφερότητος καὶ τῶν λοιπῶν πλεονεκτημάτων της· καὶ ἐν ᾧ εἰς πάντας μετέδιδε τῆς μαγικῆς της λαμπρότητος, διηύθινα περιφανῶς ἀπάσας τὰς ἀκτῖνας τῆς πρὸς ἐμὲ· ὁ δ' ἐμὸς πρὸς τὴν Ἐβελίνην ἔρως ἐξίκετο εἰς τὸ ἄωτον τὴν ἐσπέραν ταύτην. Συνέλαβον τὴν ἀπόφασιν ἀνευ ἀναβολῆς πλέον τὴν νύκτα ταύτην ἀμέσως μετὰ τὸν χορὸν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της. Ἡσθάνομην ἐν ἑμαυτῷ ἀκαταμάχητον τὴν ἀνάγκην ἵνα ἀποκτήσω τὸ ἵνδαλμα τοῦτο τῶν χαρίτων.

(ἐκκολουθεῖ)